

Hechten aan mensen

Ik heb altijd al wel last gehad van moeilijk afscheid nemen. Dan hechte ik veel waarde aan een persoon, en moest ik dan weer loslaten. Van jaren geleden kan ik nog de pijn voelen, van mensen die ik heb moeten loslaten. Dat voelt zeker niet prettig.

Na het overlijden van Daan is dit heftiger geworden. Als eerste ben ik er nog niet zo lang geleden achter gekomen dat ik zonder dat ik het wist, mensen die ik lief heb wegduwde van me. Dit uit zelfbescherming om niet nog meer pijn te voelen als er toch weer iemand bij me weg ging. Want zo voelt het iedereen gaat toch bij mij weg. Daarom lukt het me niet om vriendschappen op te bouwen, omdat ik het heel eng vind om me te binden. Me echt te binden, want gaat die gene weg doet dat zoveel pijn. En die pijn wil ik liever niet ervaren.

Ik heb me dan ook een beetje voorgenomen me niet teveel te binden aan mensen, maar ergens wil ik dit juist wel. Want ik mis het zo, vriendschappen om mij heen. En mensen die om mij geven. Maar soms ontkom je er niet aan en gaat het binden vanzelf. Vanaf dat Max heel klein was krijg ik hulp thuis van Martinizorg. Ook daar bind ik me het liefst niet teveel mee. Ja er is een prima klik met degene die komen, maar dat is het dan ook. Nu kreeg ik sinds December een nieuw iemand over de vloer. En ik had het niet echt door wat er gebeurde. Ik wilde me niet volledig open stellen naar haar en toenadering zoeken was maar eng. Tot ze pas liet weten dat ze ging stoppen bij Martinizorg. Op dat moment voelde ik het pas echt, ik heb me in hele korte tijd weten te binden aan haar. En nu moest ik alweer afscheid nemen. Die dagen hadden we best intensief contact via whatsapp, wat ik voelde en dat ik het moeilijk vond dat ze weg ging. Ze vertelde me dat ook zij me zou gaan missen, wat ik ongelooflijk vind. Ze was er immers voor haar werk. Alleen ze vertelde dat ik juist heel goed verbinding kon maken, want het was me bij haar gelukt.

Zelfs in haar vakantie benaderde ze me om te vragen hoe het met mij ging, de tranen liepen over mijn wangen. Want ik ben het niet zo gewend, dat er iemand zo naar mij vraagt. Zonder dat ze er was vanwege haar werk. Waarop ik terug kreeg wen er maar aan, dit zal ik vaker doen. Ze had ook al aangegeven dat ze wel nog eens langs zou komen voor een kop thee of een berichtje zou sturen. Dus wie weet...

Al heb ik daar niet het vertrouwen in, dit ligt niet aan haar maar aan mij dat ik gewoon daar heel negatief in sta. Ik weet gewoon niet wat ze heeft gedaan met mij in die korte tijd dat ze bij mij thuis kwam. Het voelde zo goed. Tot nu, want nu voel ik alleen maar pijn en verdriet.

Ik durf me dus eigenlijk niet volledig te verbinden met iemand, omdat het zo pijn doet als degene weg gaat.

Ondans de pijn en verdriet wat ik nu voel, ben ik ook heel dankbaar voor haar dat ze in mijn leven kwam.